

Noteert u alvast de volgende data van de komende bijeenkomsten:

16-3, 20-04 en 18-5

Nadere informatie op de volgende pagina's.

(Kaart van Delfland, Schieland, Voorne-Putten, Goeree en IJsselmonde van Balthasar Florisz. van Berckenrode, landmeter, 1690, (90° gedraaid) - Collectie Stadsarchief Rotterdam, catalogusnr XXX7, uit Atlas [na 1688 uitgegeven door F. de Wit], kaart 103)

Inhoudsopgave

Van de redactie	2
Van de voorzitter	3
Programma	4
Onvoldoende animo GEM.....	4
Kinderen van Bartholomeus Labeen	5
Centje Duikelaar.....	8
Zin in een feestje.....	9
Verslag van de Nieuwjaarsbijeenkomst NGV RT e.o.19-1-2019	11
Het spoor volgen	14
Cursus Paleografie	24
Conny's Column 26.....	26
Colofon	27

Van de redactie

Dit is de eerste uitgave van dit jaar, wij van het bestuur en de redactie wensen u veel leesplezier en een goed en voorspoedig nieuwjaar.

Kopijdatum voor de Zomer editie 2019 van 1340 is: 15 mei 2019

Er is een verzoek binnen gekomen van onze landelijke ledenadministratie om van leden welke geen mail van ons krijgen hun e-mailadres door te geven. Niet alle e-mailadressen zijn bekend bij ons en zo missen deze leden veel nieuws via de nieuwsbrieven zowel landelijk als van onze afdeling, als u internet heeft en geen informatie van ons krijgt wilt u dit dan aan ons opgeven.

Redactie: Conny van den Eijnden

Janneke van Andel

Regina Philip

Rob Lambermon (eindredactie en samenstelling)

[Rob Lambermon, Bestuurslid]

Van de voorzitter

Lieve mensen, ik heb het al zo vaak gezegd, vroeger was echt niet alles beter.

Genealogiebeoefening is er niet leuker op geworden maar het gaat de laatste tijd wel een stuk beter en sneller..

Dit ondervond ik enige tijd geleden bij het schrijven van een boek over de geschiedenis van het voormalige dorp IJsselmonde dat sinds 1941 een stadsdeel van Rotterdam is.

Ik zocht hier gegevens over en de gevonden gegevens waren buiten de krant als nieuwsfeit nog nooit elders gepubliceerd en ook waren ze niet, of niet gemakkelijk te vinden in het archief van IJsselmonde.

Op zoek naar leuke weetjes ging ik naar "Delpher". Ik werd op het spoor gezet door de lezing van de heer Roelvink die deze enige tijd geleden voor onze afdeling gaf.

Delpher is een site met daarop 100 miljoen krantenpagina's uit de 19e en 20e eeuw waarin op trefwoord of naam gezocht kan worden. Het is dus voor zowel genealogen als historisch onderzoekers een prachtige bron. Ik vulde IJsselmonde (zowel met één S als met twee) in en kreeg in totaal maar liefst ruim 83.000 verwijzingen waarvan ik er honderden kon gebruiken.

In vroeger tijden was dit vrijwel onmogelijk geweest en zou ik aangewezen zijn geweest op grote ingebonden jaargangen van de diverse kranten om deze gegevens boven water te krijgen.

Dit zou me zeker jaren hebben gekost terwijl ik nu in enkele weken klaar was.

Ik deed dit allemaal gewoon op mijn eigen computer thuis. En dat is natuurlijk ook een nadeeltje.

En zo heeft ieder nadeel ook zijn voordeel.

[Roelof Vennik, Voorzitter]

Programma

Programma voorjaar 2019

Voor het jaar 2019 hebben we de volgende bijeenkomsten op het programma staan;

16 maart	Een genealogisch café vooraf gegaan door een algemene ledenvergadering en een lezing van Jan-Egbert Baalbergen over opkomst bollen handel in Hillegom en ontstaan Schilpzand&Zn
20 april	Een lezing van Willem van der Velden-Bécue over “ De lange mars van Jean Jacques Becue “
18 mei	Een genealogisch café en Leonard van Kessel, ons bestuurslid, geeft zijn tweede mini-workshop paleografie!

De locatie waar onze bijeenkomsten worden gehouden is:

BuurtKamer de Vijverhoek, Lage Vijver 2, 2923 AH Krimpen aan den IJssel.

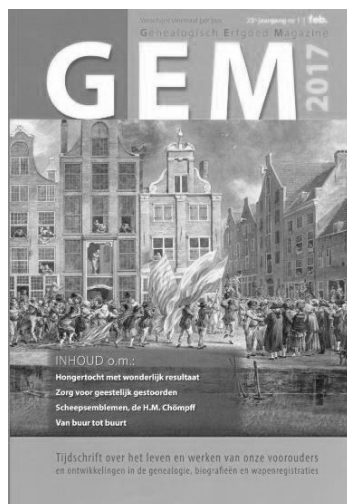
De inloop is om 13:00 uur het begint om 13:30 uur.

Onvoldoende animo GEM

In de vorige editie van het mededelingenblad 1340 werd de leden van de afdeling Rotterdam e.o. de mogelijkheid geboden tegen een gereduceerd tarief een digitaal of papieren abonnement op het GEM magazine te krijgen.

Aan het aanbod was de voorwaarde verbonden dat er tenminste 20 leden zouden intekenen. Het is niet gelukt voldoende mensen geïnteresseerd te krijgen voor het aanbod, zodat dit is komen te vervallen.

De mensen die hun interesse hebben getoond hopen wij hiermee op de hoogte gebracht te hebben.

Kinderen van Bartholomeus Labeen

Twee kinderen van **Bartholomeus Labeen** en **Catharina Houbin**, de oudst gevonden voorvader van Nico en Rob Lambermon, zijn goudsmid geworden. Hun dochter **Marguérite Labeen de Lambermont** geboren te Maas-tricht (1651-1723), getrouwd met Antoine Risack ook goudsmid en zoon **Bartholomeus (Bertholet) Labeen** geboren te Dordrecht (1654-1725). Deze zoon werd een bekend goudsmid in Visé en Luik te België. In het plaatsje Visé te België werd er in het museum een tentoonstelling gehouden over zijn werken en beroep, werken van hem zijn bewaard gebleven. Er is een overvloedige productie, zowel religieuze als burgerlijke, in zijn atelier in Luik. In dit atelier worden jonge goudsmeden opgeleid, dat blijkt uit documenten welke van hem zijn gevonden. Zijn oudste werk is een spiegelframe en het meest recente stuk een monstrans, bewaard in de kerk van TOHOGNE.

Het monstrans te TOHOGNE

De goudsmid Bertholet Labeen de Lambermont gaat ongeveer tussen 1710-1711 van Luik naar Visé en vestigt zich daar tot aan zijn dood op 17-10-1725.

In zijn atelier te Visé leverde hij op 05-12-1711 een monstrans aan priester Henri Deprez van Dalhem, bestaand uit zilver en goud messing voor de kosten van 805 florijn. Met een merk van de goudsmid, hetzelfde wat hij gebruikt in Luik.

Dit merk bestaat uit het wapenschild van de stad Visé, dit merk is gevonden op een kelk die de goudsmid gaf aan een priester van een kerk in chrismatoire SAINT-ANDRE en een kroon van de Maagd Maria in de kerk van Berneau. Zo is daar ook een christus van zilveren op een kruis van Ebbenhout versierd met zilveren motieven. Een andere goudsmid werkte aan het gilde in de 15e eeuw Henry Herve tot 1444.

Het Keurmerk van Bertholet Labeen

In Luik woont hij op de markt en in Visé woont hij bij zijn ouders in, het huis staat tegenover het Nonnenklooster. Later, als zijn ouders zijn overleden erft hij het huis van zijn ouders. In dit huis te Visé heeft hij ook zijn atelier waar jonge mensen opgeleid worden tot goudsmid.

In een akte van 16-08-1696 gaat het over Marie Bosche, die een zevenjarig leercontract voor haar broer Willem Bosche afsluit met goudsmid Bertholet Labeen, rneestergoudsmid, burger der stad Luik. De prijs en werk-conditie worden genoemd. Marie tekent: Maerij Bosch. De goudsmid met: Bertholet Labeen. Getuige Anne Boussar, echtgenote van Lambert Martini, tekent met een kruis en haar zoon Gerard Martini alleen met zijn familienaam.

In de 16e eeuw, Jehan Slenaken (1564) en Gerard van Visé (1574) zij werkte in Luik en Visé, drie generaties van de familie Rampart verbonden zich aan dit bedrijf, met inbegrip van Winand, die een medaillon kreeg (1586) van de Gilde van haakschutters.

In de 18e eeuw liet Thomas Gentis te VISÉ voor AIX in 1730. Ook bekend zijn Antoine Risack (1745) de zwager van Bertholet Labeen de Lambermont, Henri Winand (1741-1756) en Jean-Guillaume Thonus (1789).

De aanwezigheid van deze goudsmiden is aanvaard door de aanwezigheid van religieuze ordes uit de 14e eeuw. Het hoofdstuk van de kapittelkerk van St-Hadelin te Visé, uit de 17e eeuw. De Kanunnikessen van het Heilig Graf, de Franciscaanse recolleten, de dominee Karmelieten en de 18 broeders van het Oratorium. Maar ook de rijke burgers in de goede stad VISÉ.

Het Fonds Graaf Thierry de Looz-Corswarem kocht vier grote zilveren toilet-dozen aan die sinds 1905 binnen dezelfde familie bleven. Het komt zelden voor dat een dergelijk ensemble bewaard blijft.

Edelsmid Bertholet Labeen de Lambermont vervaardigde ze in 1693. Het was een opdracht van Charles Antoine de Salms (1657-1698). Hij was de zoon van Antoine, ontvanger van de kathedraal en van de Staten van Luik, en van Catherine Gruysen, afkomstig uit een familie actief in de spijker- en wapenhandel. Bertholet vervulde verschillende opdrachten voor de familie de Salms. Hij is een van de meest eminente vertegenwoordigers van de barok edelsmeedkunst in onze contreien.

Het plantendecor rond het wapenschild van de familie de Salms bestaat uit grote uitgesneden loofversieringen en uit bloemen tegen een matte achtergrond. Deze uitgesproken barokstijl kende zijn hoogtepunt in Luik eind 17de eeuw.

De dozen hoorden thuis op een toiletmeubel. Op enkele oude gravures,

waarop dames staan afgebeeld die hun toilet maken, zijn gelijkaardige dozen te zien. Ze werden gebruikt om geparfumeerde toiletpoeders, sponsjes, juwelen en haarverzorgingsaccessoires in te bewaren.

De vier dozen zijn te bezichtigen in de zaal Preciosa van de Koninklijke Musea voor Kunst en Geschiedenis in Brussel.

De vier Toilet dozen

Zilveren kandelaars gemaakt door Bertholet Labeen de Lambermont, vervaardigd tussen 1696-1701. Voor de zelfde familie als de poederdozen.

[Rob Lambermon, Bestuurslid]

Centje Duikelaar

Centje Duikelaar, 2e van rechts.
Adrianus Gijzeling oftewel Centje Duikelaar, was een bekend Rotterdams straattype eind 19^e, begin 20^e eeuw.

Het was een straatventer in papieren duikelaartjes.

De foto is uit 1908. De fotograaf is Henri Berssenbrugge.

Een verslag over centje Duikelaar van de Engelfriet-site:

En 'n centje, 'n centje

'n Cent 'n duikelaar.

Kom mensen maakt je centen klaar

En koop van mij een duikelaar

"n Centje 'n centje

"n Cent een duikelaar".

Wie van de oude Rotterdammers herinnert zich hem niet? A. Gijzeling was zijn naam.

Hij logeerde in een der bedelaarslogementen der binnenstad. Hij droeg altijd klompen, waarover zijn slobberige broekspijpen in plooiën afhingen. Voor zijn borst hing aan een touwtje een langwerpig mandje, waarin hij zijn papieren acrobaten meedroeg. Voor reclame had hij er een paar buiten zijn mand hangen. Daarboven altijd zijn **onzindelijke** hand met de groezelig zwarte nagels, waarvan duim en wijsvinger het stokje draaiden, waardoor het papieren poppetje in rood en blauw karton dan duikelde.

Hij was een der meest karakteristieke straattypen. Begrijpelijk is, dat zijn duikelaars altijd méér dan een cent opbrachten. Hij bezocht kroegjes en werd er ook dikwijls in genodigd, waar hij dan onder gejuich der drinkenboers binnen trad. Hij werd dan getrakteerd en moest zingen. Men kocht hem zijn duikelaars voor dubbeltjes af, kortom men maakte hem tegelijk dronken, zodat hij - weder op straat - zijn roer niet meer kon houden. Niettemin bleef hij zingen van: „'n Centje, 'n centje" en in die momenten wa-

ren het weer de Rotterdamse straatjongens, die hem treiterend omringden. Dan bleef „de duikelaar" staan en onvast op zijn benen, mat hij zijn aanval-
lers en gromde iets onverstaanbaars in zijn slordige baard.

Hij poogde dan - want wraakzuchtig was hij niet aangelegd - de spotlustige
bende te vertederen en gromde dan: „Géén kwaad doen.... géén kwaad
doen...."

Dat was zijn stopwoord. Als zij dan hun plagerijen intoomden, glimlachte hij
tevreden door zijn baard, waarboven zijn sponzige paarse neus uitstak.

Toen ik eens voor de krant op informatie was, hoorde ik van een logement-
houdster, dat „de duikelaar" in het ziekenhuis aan de Coolsingel was overle-
den. Bukkend onder de toonbank, toonde zij mij zijn achtergelaten mandje
met een tiental duikelaars. „Och, last hadden we nooit van 'm. Hij zat altijd
stil en bromde maar wat. Precies een kind. En dan zat hij daar in het hoekje
zijn duikelaars te plakken en de houtjes te snijden".

[Bron: Website: Engelfriet]

[Rob Lambermon, Bestuurslid]

ZIN IN EEN FEESTJE?

Op 10 april 1872 vond in IJsselmonde een volksfeest plaats ter gelegenheid
van de 300^e verjaardag van onze onafhankelijkheid. Van deze viering is een
kort verslag gemaakt dat berust in het archief van IJsselmonde onder ar-
chiefnummer 1410. Het is het enige document dat spreekt over deze dag en
is niet meer dan een dubbel beschreven vel papier.

Niet Christelijke feest- of gedenkdagen kende men in de 19e eeuw nauwe-
lijks. In de 18e eeuw werd de geboortedag van de erfstadhouder wel her-
dacht maar in de eerste helft van deze eeuw niet groots gevierd. In het laat-
ste kwartaal van de 18e eeuw veranderde dit.

Toen de tegenstellingen tussen Patriotten en Prinsgezinden zich duidelijk
gingen aftekenen zagen de Prinsgezinden kans om op 8 maart meer aan-
dacht te schenken aan hun groepering door festiviteiten te organiseren. Het
historisch besef werd na de Franse tijd aangewakkerd door degelijk geschie-
denisonderwijs op de lagere scholen. Gebeurtenissen, zoals de inname van
Den Briel, kregen veel aandacht als speerpunten van ons nationaal besef
wat ook tot in de eerste helft van de 20e eeuw werd voortgezet.

Volgens het verslag van de viering in IJsselmonde was het op 9 april 1872 heel slecht weer maar de volgende dag woensdag 10 april klaarde het op en was een ieder op deze mooie dag feestelijk gestemd. Of ook de kinderen vrij hebben gekregen van school is niet bekend. Wel voorzag het schoolreglement uit 1860, dat door B&W van IJsselmonde was goedgekeurd, in een halve vrije dag op de verjaardag van de koning. Er werd ook een kinderfeest georganiseerd, begroot op f.220,-- dat door de Gemeente werd betaald.

Er werden per activiteit vier comités samengesteld vanuit de IJsselmondse elite. Verdere kosten werden gemaakt voor de organisatie van volksspelen zoals; zaklopen en mastklimmen kosten f.170,--, het ringrijden kostte f.70,--, de muziek voor f.80,-- en het vuurwerk f.110,--. De totale kosten werden begroot op f.440,--. Het tekort van f.10,-- werd eveneens door de gemeente gedekt.

's-Morgens om elf uur begon het ringrijden waaraan 42 ridders deelnamen. Dit duurde tot 1 uur in de middag. Er was van alles te doen, er was een marionettenspel voor kinderen, een mallemolen en een poffertjeskraam. 's-Avonds waren er lampions en andere illuminaties en amusement voor groot en klein. Tegen half tien werd er met het vuurwerk begonnen. Het bleef nog lang rumoerig en levendig tot diep in de nacht.

Het was dus een mooie dag maar hadden de organisatoren het wel bij het juiste jaar?

Men ging ervan uit dat de inname van Den Briel op 1 april 1572 door de Watergeuzen het begin van onze onafhankelijkheid had ingeluid. Dit belangrijke wapenfeit is zeker een mijlpaal in de geschiedenis maar dit als begin van de onafhankelijkheid van Spanje te zien, is pertinent onjuist.

De Tachtigjarige oorlog begon met de Slag bij Heiligerlee waar in 1568 de Spanjaarden een nederlaag leden tegen een leger huursoldaten onder leiding van Adolf van Nassau, de broer van Willem van Oranje. Hoewel een militair succes, had deze overwinning geen politieke gevolgen. Aan het wetelijk gezag van de Spaanse koning Filips II werd nog niet getwijfeld. We vinden dit terug in de tekst van ons volkslied het Wilhelmus. Het 4e couplet meldt het sneuvelen van Adolf van Nassau bij Heiligerlee en in het 1e couplet zingen we “de Koning van Hispanje heb ik altijd geëerd”.

Wel kozen de Nederlanden steeds meer positie en gaven ze hun kritiek op de koning steeds meer vorm. De Pacificatie van Gent van 8 november 1576 zorgde voor een eerste overeenkomst tussen de gewesten. Daarna volgde de Unie van Utrecht, op 23 november 1579 komen een aantal gewesten

overeen de Spanjaarden het land uit te jagen en een aantal staatkundige zaken te regelen op het gebied van belastingen, defensie en godsdienst. Het is pas op 26 juli 1581 wanneer het Plakkaat van Verlatinghe werd opgesteld waarin Filips II werd afgezworen als heer van de Nederlanden.

Deze datum kan worden gezien als onze onafhankelijkheidsverklaring.

Men was in IJsselmonde dus 9 jaar te vroeg met deze viering.

[Roelof Vennik, Voorzitter]

Verslag van de nieuwjaarsbijeenkomst NGV RTM e.o. 19-1-2019

Het Hans Klok effect binnen de NGV?

“Je ziet het niet

maar het is er wel...”

Ditmaal was onze afdelingsbijeenkomst weer in Krimpen aan den IJssel maar dan een 500 meter verderop, in gebouw “de Sperwer”, Landerijen 3.

Meer dan 25 aanwezigen werden ontvangen op koffie, thee en heerlijke plakken cake. Tijdens de pauze, werden er drankjes geserveerd met hapjes. Onze penningmeester Nico en zijn vrouw Gerry zorgen daar wel voor.

Het bestuur had de heer Ad Bakker uitgenodigd, om als nieuw HB-lid in de functie van Hoofd ICT, onze aanwezigen wegwijs te maken binnen de website van de NGV.

De heer Ad Bakker heeft ons HEEL VEEL verteld, maar niet over de NGV website ... “Want”, zei hij, “die gaat veranderen!”

Ad Bakker is gaan vertellen, HOE het eruit gaat zien.

Overdonderd door de vele cijfers...

Een hoofd gevuld met het aangehoorde verhaal...

ondertussen een verslag(je) schrijvend...

Hoop ik dat dit verslag goed overkomt...

- Er komt nu veel meer beschikbaar
- Via knipsels, knipseldienst, scannen: 28.000.000 advertenties en 1.500.000 bidprentjes

- Stamboomcontainers (2^e testfase) start per 1-2-2019 en er wordt getracht om alles rond 1-5-2019 beschikbaar te maken
- De groep ICT-ers is van drie naar 14 mensen gegroeid
- Door eenvoudiger te indexeren gaat het beschikbaar komen van scans een stuk sneller
- Men zoekt nog steeds mensen om te helpen
- Er komen veel nieuwe dingen voor onze leden dit jaar.
- De bibliotheek, op de nieuwe site, gaat open voor zowel leden als niet-leden, zodat mensen kunnen zien wat of de NGV allemaal te bieden heeft

We moeten nog wel even geduld hebben, want al deze vernieuwingen komen pas in de loop van 2019.

Daarna werd er nog aandacht geschonken aan Eva's DNA Symposium, 19-9-2019 te Tiel.

De NGV beschikt nog over de kiezerslijsten die geraadpleegd kunnen worden, meer dan 70 boeken. Uniek bezit.

"We moeten van het stoffige imago af!" zo sprak Ad Bakker luid en duidelijk.

Duidelijk? Jazeker... Het was muisstil tijdens Ad zijn betoog. De aanwezigen lieten de woordenstroom bij zich naar binnen vloeien.

Indien er weer volop vragen zijn, komt Ad onze afdeling wederom bezoeken om uitleg over het een en ander te geven.

De spreker werd hartelijk bedankt evenals de aanwezigen voor hun komst.

Ad zou meteen naar huis gereden zijn maar daarvóór beantwoordde hij nog wel de vragen van bezoekers die hem meteen aanschoten...

[Conny van den Eijnden, Bestuurslid]

Het spoor volgen

Aan de oproep van het bestuur in de nieuwsbrief om het spoor van mijn voorouders te volgen geef ik graag gehoor.

Ik vind het namelijk erg leuk om naast de “gewone” DTB en Burgerlijke Stand gegevens juist te gaan kijken naar plaatsen waar mijn voorouders zijn geweest of hebben geleefd. Je ervaart dan een soort kromming in de tijd. Je ziet zelf dingen die je voorouders, die je soms nooit hebt gekend, ook moeten hebben gezien.

Zo ben ik een keer naar Rusland gereisd om met eigen ogen de steden Moskou en vooral Sint Petersburg te zien. In de laatste stad heeft mijn overgrootvader Schilpzand in de Eerste Wereldoorlog gevangen gezeten, verdacht van spionage. Dat is natuurlijk een verhaal op zich, maar daar wil ik het met u nu niet over hebben. Wat ik wel met u wil delen zijn de gebeurtenissen rond zijn dochter, mijn grootmoeder Johanna Regina Nieuwenhuis-Schilpzand.

In het volgende relaas beschrijf ik over haar lotgevalen in de Tweede Wereldoorlog en daarna de plaatsen die ik daarom heb bezocht.

Na haar scheiding kwam mijn grootmoeder, Jo, op 28 december 1938 met haar drie dochters in Heemstede wonen, Hugo de Grootlaan 14 (later mijn geboortehuis).

Hugo de Grootlaan 14 (midden) eind 1938.

Via haar zuster kwam waarschijnlijk begin 1942 de eerste Joodse onderduiker bij Jo in huis. Op 25 november 1942 vervoegde zich ook een echtpaar in de Hugo de Grootlaan. Jacob en Rosalie de Vries-Stern kwamen onder hun schuilnaam Kees en Bep Klok op hun derde onderduikadres. Op 10 december 1942 werd in het Algemeen Politieblad verzocht tot hun opsporing, aan-

houding en voorgeleiding door de commissaris van politie te Haarlem wegens ongeoorloofd verlaten van hun woonadres.

In het voorjaar van 1943 is Nora weer vertrokken. Jo ontdekte een beginnende verhouding tussen Jaap en Nora. Daar dit kon bij ruzie zelfs gevaar voor iedereen opleveren zocht ze een oplossing. Ze vertelde Nora dat er logés kwamen en ze voor een tijdje moest verhuizen. Nora ging in de Betuwe bij een vriendin logeren. Daar ontving ze een brief van Jo dat ze niet meer in de Hugo de Grootlaan kon terugkeren. Nora heeft de oorlog overleefd en werkte daarna onder andere als privéverpleegster in Amsterdam. Jaap en Rosalie schreven brieven naar zijn ouders, die in Haarlem-Noord bij de fam. D. zaten. Aangezien Jo haar gasten zo eerlijk mogelijk verzorgde, schreven ze positieve brieven. Deze brieven stuitten bij de ouders van Jaap echter op ongeloof. Zij hadden het helemaal niet zo leuk. Ze kregen van de familie D. slecht te eten en werden zelfs gechanteerd. Dit alles resulteerde in het vertrek van de ouders van Jaap uit Haarlem. Zo kwamen Bernard (roepnaam Benjamin) en Sara (roepnaam Suze) de Vries-van Kloeten in november 1943 ook naar de Hugo de Grootlaan. De drie kinderen van Jaap en Rosalie, Deborah, Benjamin en Barend, waren ondergedoken in een internaat voor schipperskinderen. Zij hebben daar de oorlog overleefd.

Op de bruiloft van hun zuster Rie, 6 mei 1942 in Lisse. Links Jo, rechts haar zuster Julia

Het leven in die tijd is vrijwel niet te beschrijven. Zo goed en zo kwaad als het ging hield Jo de zaak draaiende. Ze ging (door de omstandigheden gedwongen) weinig de deur uit en ontving ook weinig bezoek.

Op normale dagen brachten de onderduikers de dag door met huishoudelijke werkzaamheden, lezen, studeren, schrijven, boeken vertalen, schaken en monopoly spelen. Vanzelfsprekend moesten ze zich tijdens deze activiteiten steeds bewust zijn geen geluid te maken en zich niet voor de ramen te vertonen, aangezien aan de overkant op huisnummer 9 een NSB-er woonde en je dus niet voorzichtig genoeg kon zijn. De vitrage bleef dan ook overdag gesloten. Daarnaast mocht er 's avonds überhaupt geen licht naar buiten komen. Er stonden daarover dagelijks advertenties in de krant.

Het aantal mensen dat van het verblijf van de echtparen De Vries afwist was dus maar klein, zo'n acht à tien mensen. Helaas had er één teveel weet van. D., uit Haarlem, was blijkbaar niet blij met het vertrek van zijn "melkkoetjes".

Zijn tips naar de SD stelde deze dienst in staat het onderduikadres te traceren, mogelijk door het volgen van de verzetskoerier. Op 30 juni 1944, even voor één uur, werd er aan de voordeur gebeld. Toen Jo de voordeur wilde openen stond er al een SD-er met getrokken pistool achter haar. Deze was door de tuin en de heg van nummer 12 via de bijkeuken, waar haar dochter Ria net haar natte jas uittrok, het huis binnengekomen. Ze vroegen: "Waar zijn uw gasten?" De in Haarlem en omstreken beruchte F.K., vergezeld door S. en De Z. vonden ze snel genoeg en alle aanwezigen werden in de voorkamer boven bijeengedreven. Er volgde een huiszoeking.

Na de huiszoeking werden Jo (45 jaar), haar kinderen Ria en Jos (21 en 17 jaar) en de familie De Vries, rond drie uur 's middags naar het politiebureau in de Smedenstraat te Haarlem afgevoerd.

In de Smedenstraat kwamen Jo en haar kinderen met ongeveer vijftien andere mensen in een grote, kale ruimte met aan het plafond één klein lichtpitje. Ze hadden spullen zoals veters etcetera moeten afgeven. Ze werden vreselijk vuil, want de matrassen waarop ze zaten en lagen waren vies en stoffig. Het eten was belabberd. Op 5 juli werd Jo met de familie De Vries en andere gevangenen om half twaalf 's ochtends in een bus naar Amsterdam vervoerd. Haar kinderen werden vrijgelaten. Zo kwam Jo in Amsterdam terecht op de Amstelveense weg en de familie De Vries in de Weteringschans.

F.K. zou trouwens door het verzet op 25 oktober 1944 aan de Westergracht in Haarlem geliquideerd worden.

Vanuit Amsterdam werd Jo op 12 augustus naar het concentratiekamp Vught gebracht, waar zij onder kampnummer 1297 werd ingeschreven als politieke gevangene.

De familie De Vries kwam op 13 juli in Westerbork aan en vertrok op 3 september met het laatste Auschwitz transport, samen met 1015 anderen waaronder ook de later bekend geworden Amsterdamse familie Frank. Vlak daarna werd kamp Vught ontruimd vanwege het naderen van de Geallieerden. Gedurende twee dagen zaten de vrouwen in de trein opgesloten, dicht tegen elkaar gedrukt. Tussen al die andere vrouwen zit nog iemand, waar Jo, eenmaal in Ravensbrück gekomen, erg veel mee zal optrekken, namelijk Heleen Kuipers-Rietberg. Heleen Kuipers (Tante Riek) had in de Achterhoek samen met onder andere ds. Slomp (Frits de Zwerver) de Landelijke Onderduikers Centrale opgericht. Daarbij deed zij nog meer verzetswerk, samen met haar man Piet. Net als Jo werd zij ontdekt, gearresteerd en naar Vught gebracht.

Jo kwam op 8 september 1944 in Ravensbrück aan en werd ze de dag erna ingeschreven onder kampnummer 67182. In Ravensbrück heeft Jo waarschijnlijk bij een groep vrouwen gezeten die zand moest scheppen.

Zand scheppen in Ravensbrück.

Begin oktober vond er in Ravensbrück een selectie plaats van 200 vrouwen. Deze vrouwen vertrokken op 13 oktober en moesten gaan werken bij I.G. Farben, een munitiefabriek en onderdeel van het kamp Dachau in München. Ook Jo werd aangewezen voor dit transport.

De familie De Vries kwam op 4 september in Auschwitz aan. Benjamin werd, samen met 548 andere mensen van dit transport, op 6 september vergast. Zijn dochter Esther, gehuwd met Isaak van Vlijmen en wonende Havenstraat 99 in Hilversum, was hem daar op 19 november 1942 al voorgedaan.

Van Suze is mij verteld dat zij waarschijnlijk weer op transport is gezet. Hun schoondochter Rosalie overleed op 13 oktober in Auschwitz-Birkenau aan een besmettelijke ziekte, waarschijnlijk tyfus. Tijdens de ontruiming van het kamp tegen de bevrijding is Jaap in Auschwitz gebleven. Door een onverklaarbaar toeval is hij over het hoofd gezien, niet doodgeschoten maar later levend door de Russen gevonden. Daardoor wist Jaap deze hel te overleven.

Jaap de Vries keerde uiteindelijk op 1 juni 1945 in Heemstede terug, waar hij onder andere foto's van zijn kinderen terugkreeg die al die tijd in een zolderkast in de Hugo de Grootlaan waren bewaard.

Op 15 oktober kwam de groep vrouwen uit Ravensbrück in Dachau bij München aan. Jo werd ingeschreven onder nummer 123258. Op 29 oktober werd ze verplaatst naar een ander deel van Dachau, Kommando München/Giesing.

Het werk in de munitiefabriek was niet ongevaarlijk; bombardementen door de Geallieerden en sabotage door de gevangenen zelf. Jo zat aan een band waar de klokjes werden vervaardigd die mogelijk bestemd waren voor de V-1. Het leven mocht dan minder ellendig zijn dan in Ravensbrück, het

was en bleef dwangarbeid in gevangenschap.

Uit het liedboekje van Jo.

Toch hadden deze vrouwen steun aan elkaar en aan hun geloof. Ze slaagden erin om kerkdiensten te houden en liederen werden met potlood op de achterkant van oude munitielijsten geschreven. Hiermee vormden ze een bundel. Deze bundel bevatte 32 liederen waaronder veel gezangen uit de Nederlands Hervormde Kerkbundel en liederen afkomstig van Johannes de Heer. In het boekje zaten ook nog een aantal losse velletjes met liederen en een aantal liturgieën uit Dachau van Pasen 1945.

Eind april naderden de Geallieerden. Op 26 of 27 april 1945 moesten ze met een aantal bewakers lopend het kamp verlaten. Samen met ruim 200 andere vrouwen waaronder onder andere Franse, Deense, Poolse en Russische vrouwen liepen ze dag in dag uit zonder te weten waarheen. 's Avonds konden ze vaak slapen in schuren bij boerderijen.

Na ongeveer tien dagen werden ze langs de Isar in de buurt van Wolfratshausen in een hooischuur gezet. Ze gebruikten de Isar als toilet. Enigen van hen zagen aan de overkant van de rivier soldaten in een vreemd uniform. Ze hebben staan schreeuwen en zwaaien met kledingstukken. Later vloog er een vliegtuig over de schuur. De bewakers klommen op het dak en zwaaiden met hun overhemd om zich over te geven. 's Nachts werd er een pontonbrug over de Isar gelegd en werden ze door het 7e Amerikaanse Leger van Generaal Patton bevrijd. Vandaar brachten ze hen naar Föhrenwald, waar ze ongeveer tien dagen bleven. Ze kwamen in een oude fabriek. Sommigen vonden daar rode gordijnen en hebben er jurken van gemaakt. Ze kregen er ook lakens en dweilen. Verder brachten ze hun heel ander voedsel zoals appel-

moes, brood en biscuit. Op 6 mei hoorden ze over de radio dat de Duitsers de capitulatie hadden getekend. Samen met de Amerikanen zongen ze zowel hun als ons volkslied.

Rond 15 mei werden ze met grote legertrucks naar de grens met Zwitserland gebracht en gingen ze per trein verder naar Bern. Ze waren daar drie dagen in quarantaine en van het Rode Kruis kregen ze zeep, een geruite wit-blauwe handdoek en een kam. Daarna gingen ze per trein naar Lyon. Daar bleven ze één dag. Ze kregen van het Rode Kruis een levensmiddelenpakket en werden door doktoren onderzocht. Ze gingen door naar Oudenbosch. Met een vrachtwagen kwamen ze daar in een klooster, waar ze heel goed te eten kregen en fantastisch werden verzorgd.

Dodenmars uit Dachau. Dit is echt de groep waar mijn grootmoeder in mee liep!

De drie kinderen van Jo bleven ondertussen thuis en beleefden de ongehooflijk koude Hongerwinter. Na Vught hadden ze niets meer van hun moeder vernomen en bleven dus in het ongewisse over haar lot. Julia stond de kinderen gedurende die tijd bij. Zij bleef in huis tot 28 september 1945, ruim na de thuiskomst van Jo.

Ondanks alles kwam er een tekort aan voedsel. Julia is toen met iemand een aantal malen op de fiets naar het oosten gegaan om voedsel te bemachtigen. Ze haalde dit bij een zwarthandelaar in de buurt van Den Ham. Het vlees dat ze daar kocht werd in slopen gewikkeld en in twee fietstassen mee naar huis genomen. Over de hele reis deden ze vijf dagen.

Op 2 januari 1945 vertrok Ria met een vriendin naar Oost-Nederland om voedsel te halen op een fiets met houten velgen. Ze bezochten Putten en van daaruit gingen ze verder naar ondermeer Nijkerk en Steenwijk.

Als derde heeft Jos een rit gemaakt, toen bekend werd dat de bruggen over de IJssel dicht zouden gaan en ze dus nog net een rit kon maken. Zij werkte in Heemstede bij een familie als kinderverzorgster en is met de kantoorjuffrouw de barre tocht begonnen. Deze tocht voerde ook via Putten, waar ze overnachtten, naar de Achterhoek (ook onder andere Den Ham). Ze hadden een brief mee van de dominee, waarmee ze om onderdak voor de nacht konden vragen. Ze gingen boerderijen langs en vroegen om voedsel. Als ze dat niet kregen dan vroegen ze om een boterham. Op deze manier kregen ze een voorraadjie brood (soms met spek of reuzel), omdat ze meer kregen dan ze opkonden. Op de terugweg werd Jos op de IJsselbrug door Duitse soldaten tegengehouden en gecontroleerd. Een zak rogge werd haar afge nomen. Toen ze de brug over waren is de juffrouw teruggegaan en heeft de zak rogge teruggevraagd. Mét de zak rogge kwamen ze in Heemstede terug. Ze hadden een heerlijk weekend met genoeg gespaarde boterhammen.

A.E.F. D.P. REGISTRATION RECORD									
Original ☐ Duplicate ☐		M. ☐ Single ☐ Married ☐		F. ☒ Widowed ☐ Divorced ☐		F. - M. ☐ A. ☐ B. ☐ C. ☐ D. ☐ E. ☐ F. ☐ G. ☐ H. ☐ I. ☐ J. ☐ K. ☐ L. ☐ M. ☐ N. ☐ O. ☐ P. ☐ Q. ☐ R. ☐ S. ☐ T. ☐ U. ☐ V. ☐ W. ☐ X. ☐ Y. ☐ Z. ☐			
(1) Family Name: <u>Schilpzand</u>		(2) Other Given Names: <u>Johanna P.</u>		(3) Sex: <u>F.</u>		(4) Marital Status: <u>Widowed</u>		(5) Claimed Nationality: <u>Netherlands</u>	
(6) Birthdate: <u>9-6-09</u>		(7) Birthplace: <u>Heemstede</u>		(8) Country: <u>Netherlands</u>		(9) Religion (Optional): <u>Protestant</u>		(10) Number of Accompanying Family Members: <u>1</u>	
(11) Number of Dependents: <u>0</u>		(12) Full Name of Father: <u>Helmut</u>				(13) Full Maiden Name of Mother: <u>Hillegom</u>			
(14) Desired Destination: <u>Heemstede</u>		(15) Last Permanent Residence or Residence January 1, 1942: <u>Heemstede</u>		(16) City or Village: <u>Heemstede</u>		(17) Province: <u>Utrecht</u>		(18) Country: <u>Netherlands</u>	
(19) Usual Trade, Occupation or Profession: <u>None</u>		(20) Performed in What Kind of Establishment: <u>None</u>		(21) Other Trades or Occupations: <u>None</u>		(22) Do You Claim to be a Prisoner of War: <u>No</u>		(23) Amount and Kind of Currency in your Possession: <u>None</u>	
(24) Languages Spoken in Order of Fluency: <u>None</u>		(25) Signature of Registrant: <u>JA Hillegom</u>		(26) Signature of Registrar: <u>JA Hillegom</u>		(27) Date: <u>10-6-45</u>		(28) Assembly Center No. <u>None</u>	
(29) Destination or Reason for Entry: <u>None</u>		(30) City or Village: <u>Heemstede</u>		(31) Province: <u>Utrecht</u>		(32) Country: <u>Netherlands</u>		(33) Remarks: <u>Putten 10/21/45</u>	
(34) Code for Index: <u>02020</u>									

Registratiekaart gevangentransport van Jo.

Volgens haar identiteitskaart kwam Jo op 21 mei 1945 bij Roosendaal Nederland weer binnen. Ze bleef echter niet in Oudenbosch en is met een aantal andere (waarschijnlijk oudere) vrouwen weggegaan en op eigen gelegenheid naar het noorden gereisd. Jo wilde naar haar zuster in Putten, dat 18 april al bevrijd was, omdat niemand de hongergebieden Utrecht en Holland in mocht. Haar kampvriendin Huizinga uit Tolbert vroeg haar mee te gaan om aan te sterken. Maar Jo wilde dat niet en zei: "Hoe kom ik uit Groningen naar mijn kinderen in Heemstede?" Ze wilde naar haar zuster want

dan zat ze dichterbij. Onderweg naar Putten had Jo echter geluk. Ze heeft militairen van de Prinses Irenebrigade ontmoet. Die hebben haar met een aantal andere vrouwen verstopt onder aardappelzakken en de grens Gelderland-Utrecht overgesmokkeld.

De oorkonde der Rechtvaardigen, in 1993 postuum aan Jo uitgereikt.

Op 22 mei om half zeven, onder het avond eten, werd er in de Hugo de Grootlaan op de voordeur gebonkt. Er stond een militair voor de deur die vroeg: "Ben ik hier bij Nieuwenhuis?" "Ja", zeiden de drie kinderen." Blijf maar binnen, want ik heb jullie moeder bij me." Dat deden ze natuurlijk niet en ze vlogen de straat op. Een legerwagen kwam de straat inrijden en Jo zat voorin. Ze zag meteen dat haar dochters op straat stonden en riep: "Ze zijn er nog alle drie!" Jo stapte uit, mager, nog geen 100 pond. Ze was gekleed in een dikke blauw-grijze ratiné jas, een jute zak als broek en houten klompmuilen. Ze had lang haar, dat om een blauwge ruite keukenhanddoek was gerold. Op de rug van haar jas zat een groot wit kruis. On der dat kruis zaten gaten geknipt. Als men dan vluchtte, konden de Duitsers aan het kruis en de gaten zien dat het een gevangene betrof.

Ondanks pogingen van Jaap de Vries om D. veroordeeld te krijgen ont-sprong deze de dans en kon hij in alle vrijheid tot zeker in de jaren zeventig in Haarlem blijven wonen. Jaap de Vries emigreerde naar Aruba en later trok hij naar Israël.

Werd Jo door de inwoners van haar **straat** na de oorlog feestelijk binnengehaald, de **staat** liet zich van een andere kant zien.

Op 8 augustus 1945 kreeg Jo een dwangbevel van de deurwaarder overhandigd. Zij moest "in naam der Koningin" fl. 60 betalen. Er was voor haar namelijk een belastingaanslag geweest over 1943 van fl. 90. Zij had voorjaar 1944 al fl. 30 betaald, er stond dus nog fl. 60 open die zij vanuit de concentratiekampen dus niet had kunnen betalen en dat moest natuurlijk alsnog direct worden geïnd, verhoogd met fl. 1 aan kosten.....

In de jaren zestig kwam Jo in aanmerking voor de "slotuitkering Nazi-slachtoffers". Zij kreeg uiteindelijk in 1964!!! haar geld en in 1965, na herbe-rekening, nog eens een deel.

Jo moest al snel buitenshuis gaan werken, er moest tenslotte brood op de plank komen. Zij werkte rond 1947 in de Koudenhornkazerne in Haarlem, waar "moffenmeiden" gevangen zaten, waarschijnlijk als telefoniste en bewaarster. Elke dag liep Jo van Heemstede 7 km heen naar de kazerne en 's avonds 7 km weer terug. Kom je net uit een concentratiekamp Ook paste ze op kinderen en zieken. Wel kreeg Jo, als oud-kampslachtoffer, gedurende 1945 gelukkig een extra levensmiddelenkaart met bonnen voor extra voedsel.

Jo overleed in 1972. Op 31 maart 1993 werd aan Jo postuum de door mij bij Yad Vashem aangevraagde onderscheiding "Righteous among the nations" toegekend en is haar naam gegraveerd in de eremuur in de "Tuin der rechtvaardigen" bij Yad Vashem in Jeruzalem. Op 25 januari 1994 vond in Den Haag de uitreiking hiervan plaats.

Om nog even op mijn tweede alinea terug te komen. Mijn grootmoeder verzorgde in Rotterdam een zieke dame in de Jan Evertsenplaats. Als zij uit het raam keek moet zij de flat hebben gezien waar 60 jaar later haar achterkleinzoon (die zij nooit heeft gekend en die in de kop van Noord-Holland opgroeide) zou gaan wonen.

U ziet, ik heb er wel wat mee, het zoeken naar plaatsen die een rol hebben gespeeld in de familiegeschiedenis. Om verschillende plaatsen uit dit relaas te bezoeken heb ik kamp Vught bezocht.

Daar heb ik geen nieuwe gegevens gevonden, het meeste gegevens uit Nederland had ik uit verschillende bronnen al opgediept. Ook ben ik jaren geleden naar Westerbork geweest en heb daar de familie de Vries in de Dodenboeken nagezocht. In 2009 heb ik naar Auschwitz bezocht. Het is onvoorstelbaar te beseffen wat zich daar heeft afgespeeld. Een bezoek aan een kamp als dit blijft je voor altijd bij. Ik heb daar in het "Holland Huis" op de grote muur met namen inderdaad de namen van de onderduikers teruggevonden.

Links het mannen- en rechts het vrouwenkamp. Achter de fotograaf lagen de crematoria. Hier realiseerde ik me dat op deze plaats de familie de Vries elkaar voor het laatst heeft gezien en in alle tumult wellicht nog even heeft gesproken.....

Het perron van Auschwitz-Birkenau in 2009.

Ook ben ik naar München afgereisd. Daar vond ik het huis waar mijn grootmoeder was ingekwartierd. Het is nu een normale woonwijk die aan niets herinnert wat er zich in de oorlog afspeelde. De kamer van mijn grootmoeder lag op de bovenste etage, precies boven de lantaarnpaal.

Weissenseestrasse 11, München

In het hoofdkamp Dachau, waar ze dus maar kort is geweest, vond ik in het archief nog wel van alles om mijn gegevens aan te vullen, zoals een identiteitskaart van mijn grootmoeder, personenlijsten van gevangenen, foto's, Duitse brieven over het transport uit Ravensbrück en getuigenissen van Nederlandse vrouwen.

De boerderij waar de vrouwen zijn bevrijd ligt er niet ver vandaan (rechtstreeks zo'n 40 km), namelijk bij Wolfratshausen. Ook de zolder waar de vrouwen sliepen mocht ik bezoeken.

Wolfratshausen.

Als laatste keek ik rond in het kamp waar de vrouwen na de bevrijding werden opgevangen. Hier is midden in het dorp wel een gedenkteken te vinden

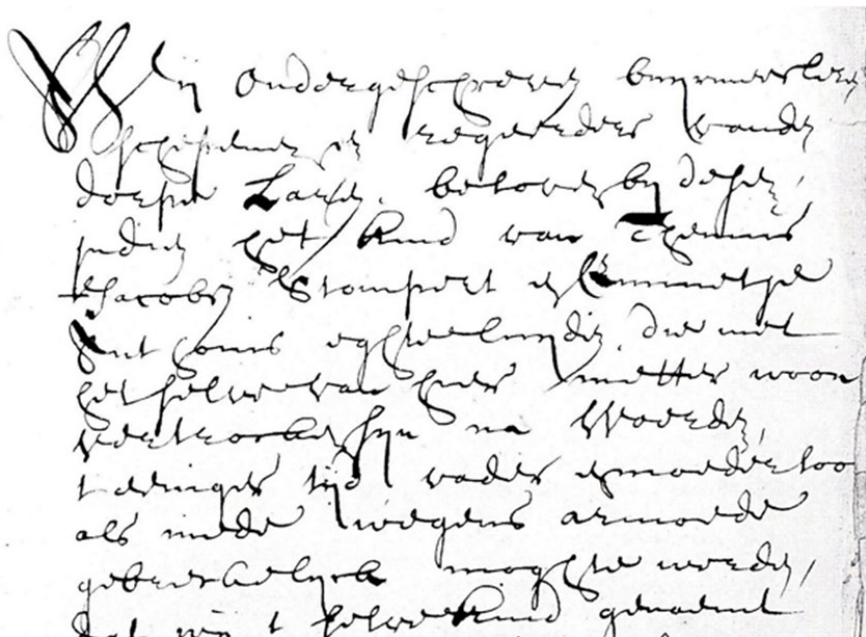
Föhrenwald.

Maar daarnaast is ook hier niets meer van de oorlogstijd te ontdekken.

[Jan-Egbert Baalbergen]

Cursus - paleografie

Wij ondergeteekende bymuntel
geen van de bequader vande
dorpe Lath. beboort by de
indig tot And van Egen
Jacoby stomport v. Kinnolpe
out conit v. geelend. De met
et felw. van ges. metter woon
bedelcora. na Hoord.
bedingte bij vader smardesloo
als inder twedens armord
gebedelcora mogge word.
et in t. beboort. gebedel

Zij die al een aantal jaren ervaring hebben in de genealogie en zich willen gaan bekwamen in het transcriberen van oude documenten, komen in deze cursus goed aan hun trekken.

Het handschrift uit vroegere eeuwen wijkt vaak sterk af van het moderne handschrift en is voor de ongeoefende lezer doorgaans niet of slecht leesbaar. Niet alleen wijken de lettervormen af, oude handschriften hebben ook heel vaak in onbruik-geraakte afkortingen.

Het lezen van deze oude documenten kan een probleem zijn. Er komen in deze cursus een 40-tal documenten ter sprake die uitgebreid behandeld worden.

Het is belangrijk om te achterhalen wat er daadwerkelijk in de documenten staat beschreven. Niet alleen 'het gekriebel' moet de genealoog kunnen lezen maar het interpreteren van de zinsbouw, het uitschrijven van de afkortingen en het geven van een samenvatting zijn ook onderdelen van de cursus.

De cursus wordt gegeven in Mookhoek (gem. Strijen) en start op donderdag 21 maart 2019 en zal 10 avonden duren; aanvang 19.30 uur; einde om 21.30

“De eerste avond 21 maart is vastgesteld maar andere avonden kunnen eventueel in onderling overleg op een andere avond worden gehouden.”

De kosten van deze cursus zijn € 150,00; deze prijs is ALL-IN, inhoudende een lesboek van 100 blz. A4, koffie of thee met daarbij een versnapering en vooral een ontspannen avond. Halverwege de avond wordt een pauze ingelast.

Als u meer informatie wilt, kunt u zich wenden tot ondergetekende, e-mail: leonard@paleografie.nl

Leonard van Kessel, Mookhoek

De indeling van de cursus is als volgt ingedeeld

Voorwoord
▲ 1. Paleografie . . . een stukje theorie
Algemeen
Een stukje geschiedenis van het Nederlandse schrift
Lezen en transcriberen van teksten
▲ Abbreviaturen (afkortingen)
Soorten afkortingen:
1. Interpuncties
2. Contracties
3. Suspensies
4. Ligaturen
5. Afkortingen met horizontale strepen
6. Afkortingen met verticale strepen
7. Contracties als 'hoger schrijven'
8. Het doorstrepen van medeklinkers
9. Afkortingen met bijzondere tekens en/of combinaties daarvan
▲ Spelling in de paleografie
Uitzonderingen
Interpunctie, hoofdletters en cijfers
Romeinse cijfers
Het computerprogramma Transcript
▲ 2. Lay-out van transcripties
Afspraken
Afspraken met uitschrijven van afkortingen
Tenslotte
En dan hierna: ruim 40 'uitdagende' documenten !!

Conny's column 26

Is het u ook opgevallen dat... ik eigenlijk niet zo goed ben in het bedenken van nieuwe spreuken en gedachten. Ik "leen" ze liever van anderen.

Gisteren, op weg naar de afdelingsbijeenkomst, schoot er door omstandigheden, ineens zoiets als een "spreuk" bij mij te binnen die ik hieronder aan u laat lezen:

Niet alleen het doel, maar ook de wegen er naar toe, kunnen u plezieren.

(Nu hoop ik maar dat ik de eerste ben, die deze spreuk verzonnen heeft)

In onze genealogische zoektocht naar voorouders en aanverwanten, zijn we op weg naar een doel wat we nooit voor 100% kunnen bereiken. Ergens houdt de informatie op in de tijd want er zijn er geen beschikbare bronnen meer.

Hierbij ga ik dus uit van een gemiddelde mens, alsof die zou bestaan.

Maar de weg ernaar toe, het zoeken, het vinden, het ontdekken, schenkt ons veel plezier.

Gisteren haalde ik i.v.m. de afdelingsbijeenkomst eerst mijn twee maatjes op.

Rob uit Zuid-Beijerland en daarna Frans, uit Oud-Beijerland.

Alle tassen in de kofferbak? Stoelriemen vast? Zonnebril op?

Navigatie aan? Ik ben er klaar voor...

"Heb je nu nog steeds navigatie nodig?"

"Hoe vaak zijn we daar al niet geweest?"

"De ramen zijn beslagen."

"Heb je geen verwarming in de auto?"

"Ik ga je eerst vertellen wat ik nu allemaal weer ontdekt heb!"

(nou, even liever niet, want ik ben geconcentreerd bezig met het besturen van de auto en het volgen van de weg)

"Heb je nog iets meer informatie binnengekregen van?"

(effe niet, moet opletten)

Rommeldebommel, mijn mobiel valt uit de houder... ligt naast mijn voet op de grond...

"Geef maar aan mij, die houd ik wel vast en ik hou de route wel in de gaten voor je..."

(ook goed...)

Ondanks bovenstaande tekst zijn we alle drie van goede zin:

We hebben er zin in... We lachen wat af met z'n drietjes, op weg naar...

Correctie: ZIJ lachen wat af, die twee bij me in de auto...

En ik onderga alles met een big-smile op mijn gezicht.

Tof he, zo'n reisje langs de Rijn, IJssel, sorry...

[Conny van den Eijnden, Bestuurslid]

Colofon

Het bestuur v.d. afdeling Rotterdam e.o. is als volgt samengesteld:

voorzitter:

Roelof Vennik, tel. 010 - 479 06 68
voorzitter@rotterdameo.ngv.nl

secretaris:

Regina Philip
secretaris@rotterdameo.ngv.nl

penningmeester:

Nico Lambermon, tel 0181 - 61 15 86
penningmeester@rotterdameo.ngv.nl

bestuurslid / programma-commissaris:

Conny van den Eijnden, tel. 06-23 77 53 84
conny@rotterdameo.ngv.nl

bestuursleden:

Rob Lambermon
rob@rotterdameo.ngv.nl

Leonard van Kessel
leonard@paleografie.nl

De taken zijn als volgt verdeeld:

redactie blad 1340: Conny van den Eijnden, Regina Philip,
Janneke van Andel en (foto's) Rob Voogt
e-mail: redactie1340@rotterdameo.ngv.nl

eindredactie blad 1340: Rob Lambermon

ledenadministratie: Nico Lambermon

PR-zaken: Bestuur

beheer website: Regina Philip

beheer Facebook: Regina Philip en Leonard van Kessel

afgevaardigden LV: Roelof Vennik en Conny van den Eijnden

computerzaken: Regina Philip

website: <https://ontdekjouwverhaal.nl/onze-afdelingen/rotterdam-eo/>

Retouradres:
Sparrenstraat 7
3203 XP Spijkenisse

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

1340

is het jaar waarin op 7 juni Rotterdam stadsrechten werden verleend door graaf Willem IV, en tevens de naam van het afdelingsblad van de Afdeling Rotterdam en Omstreken van de Nederlandse Genealogische Vereniging.